

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACION
Y
REDACCION
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8	»
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16	»
Estranger	48	»

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

D. JUAN A LAS PROVINCIAS

„La muerte de un contrario valeroso, solamente el que es vil la solemniza.“

CARA Y CREU.

Totas las monedas tenen cara y créu. Totas las obras d' art, un quadro, una estatua, etc., necessitan pera fer efecte la cara y la créu del contrast. Una poesia, una pessa de música, sense clars y obscurs, sense relléu, sense cara y créu, sense contrast, son fluixas, son insípidas; per comte de interessar fastidian y per comte de agradar fan venir son. La cara y la créu es lo que marca la bondat de una moneda: lo contrast es lo que marca la bondat de una obra artistica. La política espanyola te contrasts també: també té cara y créu. O sino veyémho.

La cara. ¿No saben quina es la cara? Podria ser la carassa de l' orga de qualsevol catedral ó iglesia, si las carassas de l' orga riguessin en lloch de fer ganyotas: si estessin grassas y tinguessin gaitas de pá de ral y clatell de frare. La cara existeix, precisament allá hont existeixen las carassas del orga. La cara de la situació política, la forman los neos, los ultramontans, los carlins, las ratas de sagristia, dígase'ls com vulgui. ¡Ells l'han ben tretal! Una cara, que, quan vá per la montanya y mana que en nom de Déu se fuselli á un liberal, riu; que riu quan la guerra s'acaba y un empleo l' espera; que riu quan recull firmas en pró de la unitat católica; que riu, en fi, quan organisa una romeria á Roma. ¡Cara felis, que tant cara 'ns costas! ¡qui pogués ser com tú! ¡Tu l' has ben tretal!

Tens un govern que sempre t' acaricia, un confessor que t' absolt y una réqua de llanuts que t' segueix ab una vena posada als ulls. Tú gosas dels actuals béns de la terra, com qui fá boca pera gosar los inmensos de l' altre vida, perque, naturalment, lo cel t' espera. ¡No que no! ¿Qué per ventura no val una patxada amistosa de Sant Pere 'l treball inmens que t' has tirat á sobre? Tu presentas lo cotze als moderns adelantos que tendeixen á fer revelar á la ciencia, mes de lo que 's necessita, pera que duri la ganga de que l' home visca sobre las costellas de l' home: tú empunyas ab la mateixa má lo trabuch y l' devocionari, rosegas las verdas y las maduras, cremas incens y cremas ab petróleo, renegas per donar forsa á la frase é imperi á l' acció; y dius: «alabat siga Déu» per donar á la frase dulsura y á la acció humiltat: tú t' doblegas com lo fil-ferro y t' mantens tiesso com una llenca de vidre, y fentho aixis vius y prosperas, menjas y t' engreixas.

Actualment ets l' amo d' Espanya. Per las tévas ideas y doctrinas téns una especie de privilegi de invenció, que ningú té'l quita. La ley té'l concedeix y l' govern té'l guarda. Tu fás professons y cantas pels carrers, te reuneixes en las iglesias, t' associas en las confrarias, enrahonas en los periódichs, organisas romerías á Roma, y estás en l' ús exclusiu de tots los drets individuals, tant detestables quan serveixen per tots los ciutadans y tant útils y preciosos quan per tú sols serveixen. Si no restableixes l'Inquisició es perque

no vols: si no recobras los béns que se t' vengueren, es perque no t' dona la gana: si no imposas lo deber de resar lo rosari y de adquirir cada any lo butletí de la parroquia, es simplement perque lo pes de tanta gloria t' abat y fá dormirte sobre los llorers.

De totas maneras, per tú son los millors empleos, las majors influencias, y davant de tú 's doblegan las autoritats més altas. En Cánovas es capás de ferte la mistat, doblegant lo genoll al davant teu. Tu ets la cara de la nostra política.

¿Quina es la créu? Aném á Mahó y 'l Sr. Castañeira, nom derivat de *castanya*, 'ns ho dirá plá bé. A Mahó hi ha protestants, protestants que may s' han sublevat, ni s' han tirat al carrer, ni han cremat pobles, ni han fusellat á ningú; protestants que 's limitan á vendre biblias sense notas, á obrir estudis, á cantar himnes y oracions, á anunciar las funciones d' iglesia. Ells no demanan subvencions al Estat en favor del seu clero, ni firman exposicion contra lo que las Córts tenen intent de establir ó determinar, ni s' agitan en pró de determinats partits polítichs ó en contra de tals altres, ni s' oposan al progrés dels sigles. Y donchs, ja que son tant mansos, ja que son tant tontos, ja que no imitan á la cara, que carreguin ab la *creu*. Y vingan castanyas d' en *Castañeira*, que ja hi té la má morta, y vingan prohibicions, y vinga en fi posarlos en estat de no respirar, perque'l respirar constituheix una d' aquellas manifestacions públicas expressament prohibidas per l' article 11 de la Constitució. Pues, no faltava més!...

Aixís martxa la política d' Espanya. Los que ahir en batallons assolavan al país se preparan per martxar en batallons á Roma. Los que ahir obrian suscripcions y omplian derramas per alimentar la guerra civil, obran avuy suscripcions y fan derramas per anar á veure al Papa. Y 'ls que no pensan com ells, callan si's plau per forsa. Y 'ls que no obran com ells, son considerats com criminals, y tatzats de la llista dels ciutadans per plomas tant rabiosas com la de 'n *Castañeira*. Y 'ls que no s' avenen á fer lo qu' ells fan no sols perden en aquest mon las ditxas y goigs materials, sino que en l' altre 'ls espera Satanás ab las banyas á punt, á tall de toro quan embesteix. Vejin si están ben frescos.

P. K.

Per últim ha declarat en Cánovas que 'ls anuncis de las capellas protestants, las escolas protestants, y la venta de llibres protestants, son manifestacions públicas prohibidas per l' article 11 de la constitució.

Se recomana als protestants la construcció de catacumbas; pero ben fondas. Res de manifestació. Aquí no 's manifesta mes que la dictadura.

La premsa ministerial s' ocupa de un manifest que suposa publicat per en Ruiz Zorrilla. Per supuesto, hasta que Ruiz Zorrilla siga al

estranger, y que no pugui parlar per clavarli cada andanada que 'l reventi.

Un suscriptor nos diu: «Voldriam saber que pensa *La Campana* del del manifest de 'n Ruiz Zorrilla.» Home, es senzill; pero avants *La Campana* voldria saber quan s' acabarà la dictadura.

Los neos condemnan plens de rabia 'ls adelantos de la civilisació moderna. «Civilisació infernal, exclaman, que 'ns arrastras al precipici en un tren desenfrenat y fora de carril.» Y 's preparan per anar á Roma... ¿Cóm, á péu? Si, á péu, ben assentadets en un cotxe de primera classe, ó ajassats en lo confortable camarot de un vapor, precedits de felicitacions trasmesas pèl telégrafo, y valentse en tot y per tot de aquesta civilisació tant detestable. Als neos se 'ls pot dir.—Ja t' coneix herbeta que t' dius hipócrita.

Pero senyor, ¿estém encara en plena revolució de Setembre? Figúrinse vostés que per l' Aduana de Málaga hi entra cada carretada de contrabando que fá escruixir. Figúrinse que acuden á cobrar paquets inmensos de cupons falsificats. Figúrinse que empleats que tenen baix la seva responsabilitat sumas considerables, tocan pipa y no se 'ls véu més la sombra. Y are diguin que 'l govern de D. Anton Cánovas del Castillo no ha sigut pèl país com un pegat en un banch.

Que no 'u saben? A n' en Mañerriburri y Flaquerrigorriagu ja l' han nombrat una cosa. Per algo ván regalarli la boina. L' han nombrat papá de la provincia de Guipuzcoa. Are sembla que á D. Anton Brusi 'l nombrarán avi de la mateixa provincia.

Diu lo *Solfeo* de Madrid: «En cert ferro-carril de l' India, un tren de viatjers va xocar ab una manada d' elefants que ván embestir á la locomotora. «¡Pobres animals! «Aquí ha xocat la Constitució ab en Castanyeira y la base 11ª ha quedat feta á bossins.»

Cosas de 'n Mañe: Com á rahó de no insertar certs escrits alega la de que si no tenen un llenguatge *culto*, no sols no 'ls inserta sino que ni s'iquiera 'ls llegeix. Are preguntem nosaltres: Si ni s'iquiera 'ls llegeix ¿com redimontre sab si tenen ó no un llenguatge culto ó inculto? A no ser que 'ls conegui ab l' olor.

Aixó 'm recorda lo que deya un home que passava per ximple: «He rebut una carta, hi vist qu' era un anónim y ni s'iquiera l' hi llegida.»

Victor Hugo está escribint un drama titolat *Torquemada*. Home, escriguin un altre que 's titule *Castañeira*.

LOS PELEGRINS.

No es tot hi anarhi ó forshi dá.

En aquells felissos temps en los temps de la ignorancia, que s'afeitaven ab bola y duyan curtas las calsas, haguereu vist pelegrins anar á la ciutat santa, ab aquell gran barretás y ab lo bastó ab la carbassa.

Tot un rengle de petxinas á la valona portavan, y durant la travessia vivian sols de la capta.

No anavan may á caball, passavan lo cami á pata (si encar no anavan descalsos) menjaban pa y agua y gracias.

Dejunant y anant á peu á Roma al fi hi arribavan... Mes aixó era en aquells temps en aquells temps de la llana.

Aré en lo sigle dinou, de las llums, que may s'apagan també volen aná á Roma los pobres neos d'Espanya.

També á Roma 's dirigeixen mes d'aquell istil s'apartan, per que á peu no hi aniran, ni volen pasarhi gana, ni durán aquell barret, que diu que ab la boina basta, y sols durán un detente y no aquellas petxinassas.

No dejuran aquets, puig que anar contra la patria está mal fet... aniran al restaurant á fer ápats.

Aquets al cim del bastó no crech que hi dugan carbassa, encara que prou la tenen densa de la tolerancia.

Aquestos van ab carril, no aniran á peu com antes, y podrán aná á primera segona y tercera clase.

Si tingués dinés de sobras per pagar sols mitj pasatje, ja que ab la meytat del preu pot anarshi... lo que es are corria á guanyá indulgencias, y á fer una passejada.

G. T. y L.

Algun cape lá anirá á Roma carregat de Conchas.
No vall dir de petxinas: de Conchas.

A Roma, entre 'ls pelegrins hauria d'anarhi un represen ant del ministeri.

¿A qui hi enviarian vostés?

¿A Cánovas? ¿A Martin Herrera? ¿A Ayala?

Donchs jo no: á Romero Robledo.

Com á romero y com á ministre.

Ríguinse de mí si volen; pero sápigán que comenzo á creure ab miracles.

Figúinse que el dimecres vá ploure y que la pluja se'n va endur la cals del terradet de Santa Mónica, y que vá apareixe un rétol gros y molt clar que deya:

BATALLÓN GUIAS DE LA REPÚBLICA.

La pluja Déu l'envia, y apareix lo rétol en un terradet de una iglesia?... ¡Miracle! No hi ha mes.

Ab aixó de la interpretació que de aquí en avant deu darse á la base 11, surtirá aviat un decret, que dirá poch més ó menos:

1. Se prohibeix terminantment l'expedició y la menja de figas de moro.

2. S'imposa á tots los espanyols d'obligació indeclinable de menjar per postrias peras de bon cristiá.

3. Queda prohibit l'us de carteras y llibres enquadernats en marroquí.

4. Com que á Inglaterra la religió de l'Estat es la protestant, s'avisá als deudors que quedan suprimits tots los inglesos.

5. No podrán portarse capsanas ni farsells al cap que de lluny pugan confondre's ab turbants. A la primera intimació se 'ls fará foch.

6. Totas las cuyneras deurin fer entrega als arcaldes del seu poble respectiu de la mitja lluna que tenen per fer la pilota.

7. No 's permet la protesta de lletres y pagarés per ser manifestacions protestants.

En Mañé continua fent l'apologia dels carlins. Aquest dia 's despenjava dihent que 'ls batallons carlistas eran molt brillants.

Tamò es brillant una pesseta falsa, fregada ab polvos de mirall.

En 20 del present se embarcará la primera expedició á Cuba.

¿No podria lo govern anyadiri 'ls pelegrins?

En los mars de Terranova va naufragar fá poch temps una tripulació salvantse molt pocas personas.

Recordarem als pelegrins lo següent refrá:

Quant vejas la barba de ton vehí pelar posa la teva á remullar.

En la exposició de Filadelfia han sigut premiadas las olivas presentadas per lo Gordito y 'l blat presentat per Lagartijo.

Si 'ls pelegrins hi haguessen enviat lo projecte de peregrinació segurament haurian sortit premiats.

Si senyors premiats ab unas cadenas de ferro.

Hém tingut lo gust de veure un periódich titolat *El eco de los peregrinos*.

Ay que dich, dispensim: com no mes tinch al cap aquesta gent me hi equivocot.

Volia dir *El eco de los zapateros*, periódich que vé á ser órgano de las classes de d t ofici.

Se ha suicidat en Cartagena una dona casada, tirantse desde un balcó del segon pis al carrer.

Ignorem lo motiu de tant trista resolució.

¿Si potser va saber que 'l seu home se li havia fet pelegri?

Alguns dels pelegrins disputavan sobre si per fer la peregrinació en forma debian anarhi descalsos á peu y ab lo bastó ab carabasseta y barret ab petxinas.

Altres sostenian que devia ferse una peregrinació aristocrática.

Bueno, concedim que no hi vajin á pata.

Peró si jo fos lo sant Pare les ni posaria per penitencia que anessin de Roma á la Habana á peu.

Ja corran de boca en boca los plats que 's servirán á bordo durant la travessia, en els que van en peregrinació.

Primer: sopa de borrego —Segon: un platillet de llonsas ab sevallots.—Tercer: llusos far-

sits.—Quart: tripa de bou ab salsa de tomátech.—Quint: planta sants ab patatas.—Sisé y últim perch farsit de monjetas.

Vins: de las acreditadas bodegas del Paller y de casa 'n Frias, de prop del sementiri.

Postres: Pets de monja, natas, peras de cuíxa de monja, pastels y altres.

Tot siga per amor de Déu.

Si 's creu la empresa que trasportará 'ls pelegrins que alguns se marejarán y que no menjaran res durant la travessia, viuhén equivocats.

Tots ells son gent de molta barra; però de molta!

—Vol res per Girona? demá marxo.

—Que hi te algun embolich.

—No; sino que esperaré 'ls pelegrins que van á Roma.

—Pero home, si li es mes fácil marxar desde aqui

—No senyor que allá pèl mateix preu vaig á veure 'l Papa y 'm donan 40 dias de indulgencia per torna.

—Oh! te rahó de aprofitar aquesta ganguetá. Vosté que 'n necessita tantas.

Lo primer que fará la societat protectora dels animals será inspeccionar si tenen bonas condicions los vapors que portarán los pelegrins á Roma.

A Turqnia encara no han destronat al Sultan que van coronar un dia d'aquestos.

Quan succuhei xi ja 'ls ne fará dos quartos.

¿Volen veure un problema aritmétich molt xocant?

Pues mirin:

$$\frac{2}{3} + \frac{2}{3} + \frac{2}{3} + \frac{2}{3} + \frac{2}{3}$$

¿Quan suma aquesta cantitat y que se 'n podria fer d'ella?

Suma 25 tersos, y se 'n podria fer 25 guerras civils.

Un pastisser pensa fer una fortuna, ab l'invenció de un nou pastel.

Pèl moment podem adelantar als nostres lectors que aquest pastel de nova invenció 's titulara:

Pastel Castañeira.

¿Un matalasser ha decidit fer esquilar de franch á tots los pelegrins que van á Roma, sempre que l'hi deixin aprofitar la borra que 'ls treguin del clatell.

Se creu que alguns pelegrins s'hi oposarán, perque la llana la necessitan per oferir-la al Sant Pare.

Lo govern va nomenar dos canonjes per la Seo de Urgell.

Però dona la casualitat que 'l bisbe Caixal va nomenarlos també, y que are resultan quatre canonjes per dugas canongias.

Are 'l ministre de Gracia y Justicia posa cabells blanchs y no sab com sortirse'n.

¿Vol un consell? Agafi als dos canonjes essedents y nombrils brigadiers ó tinents generals.

Com a deixebles del bisbe Caixal, ja l'hi asseguro jo que servirian tant com per cantar al cor.

CANTARELLAS.

Per bon ví 'l de canadellas, per bon turró 'l de Madrit, y per rompre's las costellas anar al corréu de nit.

C. DE A.

Per salts cristians Letamendi,
per conseqüencia en Mañé,
y per deixa'ns á las foscas
un arcalde que jo sé.

C. DE A.

Que del teu pare no sigan
aquest jardí... aquesta casa...
¿no es una llástima hermosa
una finca tan recaya?...

R.

Tens las dents blanques com plata
los cabells rossos com or,
la véu com trinch de monedas...
y de dot ¿quan tens de dot?

P.

CUENTOS

En una confitería:
Hi entra un assistent andalús y dirigintse al
dependent, exclama:
—Tiene uté patiyas de café?
—Patillas no; pero tinch bigoti.
No havia entés que l'hi demanava pastillas.

Un borratxo 's trobava en la plassa de San Jau-
me y vá demanar á un que passava per allí:
—Per ahont se va á la Rambla?
—Tot dret, l'hi va dir aquell.
—Tot dret? aixís si que no hi arribaré may.

—Un senyor entrá en una fonda y digué:
—Quan val una racció de cenill?
—Cinch rals respóngué lo mosso.
—Y l' such?
—Res.
—Donch cuyti, donguim una recció de such
que jo ja 'm porto l' pa.

Un estudian necesitava diners y aná á una
caixa de préstams á empenyar un llibre.
Lo prestamista diu:
—No puch deixarli més que tres pessetas, per-
que la literatura es morta.
—Vingan, fá l' estudiant.
—¿Cóm se diu vosté?
—Miguel Cervantes Saavedra.
Y al estendre la papeleta, l' home que diu que
la literatura está morta, l'hi posa:
«Miguel Sarbantes Salabedra.»

EPIGRAMAS

Estant malalt un pagés
lo metje l'hi encarregá
que vejés de no rumiá,
es dir, de no pensá' ab res.
—Home té rahó, está bé
digué aquell, no hi atinava,
justament are pensava
ab lo compte de vusté.

J. S.

—La sogra se t' ha ferit,
corra, ves, dich á n' en Just.
Y 'm respon tot aixirit:
—Digas que hi vaig ab molt gust.

J. S.

No 't sufoquis... ¡ay Lluisa!
avuy 't he vist... ¿ho diré?
—Vaja digas.—Está bé:
avuy 't hi vist... en camisa.
—Si que amigó es una ofensa

que de tu jo me 'n faig creus
¡En camisa!... Uy, admiréus...
¿Creus tu que may hi anat sense.

LL. LL.

—He mirat lo calendari
y 'l teu sant no sé trobarhi,
deya en Pau á la Cecilia,
¿quán es?

—Vaya, quin desvari!
L' endemá de la vigilia.
—¿Y la vigilia? Al instant,
amoscat en Pau digué.—
Y ella, rihent l'hi respóngué:
—Lo dia antes del meu sant.

LL. LL.

Furiosos y espervarats,
y en públich fent molts bolados,
dos pollos dels més pintados,
sortiren desafiatos.

Y al ser de una vinya al peu
diu un: —¿Qué fem?
—Res: fem l' ase.
—¿Tornemse 'n á casa?
—Au, á casa:
are ray que ningu 'ns veu.

R.

CORESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'in-
sertarse 'ls ciutadans Miranius, Sipari, E. C. L.,
Xiquet de Valls, Nano Patarrell y Dos Parayguas
foradats.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen,
Ciudadá Pelegrí molt devot: L'hi agrahim l' en-
vio.—Oficial del ejército: Insertarém lo problema.
Nans Lloch: Purificat podrá anarhi 'l séu.—J. Serra
y B.: Mirarem de recordarnose'n; pero no l'hi as-
segurém.—R. Tapias: Es molt xocant, pero d'aques-
tas ne passan cada dia.—D. Crispin y C.: Publica-
rém los qüentos.—Catalá expatriat: Sobre 'l mateix
tema s' han contat molt qüentos.—R. Picóls: In-
sertarém los qüentos que 'ns envia.—Camasachs y
C.: Igual que 'l séu geroglífich aritmétich.—Ma-
tabarrets: Hi anirá 'l problema y una cantarella.
—Simon las Equis: Quina llástima que siga una
qüestió local! envihins altres cosas, que vosté ho
fá bé.—Antich Llus: Es massa crú y descarnat.—
Acompanyant de la P: Hi anirá 'l trenca caps.—Gi-
tano C.: Bueno.—Ciudadans Entonat del Masnou,
Mister Snak, M. P. y S., S. Escupina, Monjo de
Montalegre, Comerciant de mentidas, Sasac, Tra-
llag, Enamorat de l' Estrella, Mundi, Un Urgellés,
F. R. y G., Sultan destronat, Un marrech, Pagés
del Plá de la calma, Jacas Bort, C. de angunias,
J. V. D., Xino sombreroer, Un Andreuhense, Mala-
ñet, J. C. y G., H. Res y Rod, Acompanyant de la
Ch, y Torralets: Aquesta senmana á pesar nostre
no podém complaurels.—Ciudadá Dos parayguas
foradats: Insertarém la poesia.—Sipari: Hi anirá la
sinonimia.—J. Tevlac y Atam: Publicarém lo tren-
ca-caps.—Flors y violas: Idem los seus.—Nogué
que no fá nous: Insertarém acentígrafo y trenca-
cascas.—Perlachen: Sab que vosté traduheix
molt malament?—Perico Matalasé: La poesia te
massa reminiscencias de un' altra que 'ns ne vá
enviar, lo sonet no 'ns serveix: en cambi aprofita-
rém el acentígrafo.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. FUGA DE GONSONANTS:
A caball aná la Tana
cap á San Pancrás d' adalt;
mes en Pere digué miri
una burra vá á caball.
2. PROBLEMA ARITMÉTICH: Lo pagés ne volia
18 y 'l gitano 'n dava 6.
3. SINONIMIA: Casas—Casas—Casas.
4. TRENCA-CAPS: Constantinopla.
5. XARADA I: Se-ra-fi-na.
6. ID. II: Llu-i-set.
7. ENDAVINALLA: La S.

Ha endevinat totas las solucions lo ciudadá
Berigüel, totas menos la 1.ª los ciutadans Tra-
llag, C. de Angunias, y Sasac: menos las 1 y 7
Admirader de la Campana y Cama-curt: menos
las 1 y 2 Nogué que no fá nous y Flors y Violas

y menos las 1 y 3 Sultan destronat: las 3, 5, 6 y 7
Sipari: las 3, 4, 5 y 7 Dos Sabatots: J. Tevlac y
Atam: las 2, 4, 5 y 7 Comerciant de mentidas:
las 3, 4 y 5 Monjo de Montalegre, F. A. Ruiz, y
Mister Repica: las 3, 5 y 7 Arcalde Garrofa y A.
Arnall R.: las 3, 5 y 6 Un que pesca: las 3, 4 y 7
S. Escupina: las 3 y 4 M. P y S: y Nans Lloc: las
5 y 6 Un Radical: las 3 y 5 Mister Snak; y las 4
y 5 Entonat del Masnou; y finalment la 3 no mes
Mossen Xixa.

SEMBLANSA ESTRAMBÓTICA.

¿En qué se sembla l' empresari de una plassa
de toros ab lo duenyo de un escriptori?
JACAS BORT.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Dos subjectes passejantse: ¿Quants fills tens
Pasqual?—Home, directament no te ho diré,
pero calcula: lo triple dels meus fills mes 4 divi-
dit pèl número d' ells mateixos, menos 2 es
igual al doble dels que tinch mes 3. ¿Sabrás
Ambrós quants fills tinch?

MARIANO CADENET.

ACENTÍGRAFO.

Sense tot bèn dirse pot
qu' en Manel no es pas cap mut;
perque sense solta tot,
y el tot proba qu' es tossut.
Set lletas tot aixó té,
He dicho: pasar hu bé.

PÍLADES Y OSESTES.

PREGUNTAS ALFABÉTICAS.

1.ª ¿Quinas son las dos lletas que tenen la
major part dels animals de mar y terra com á
millor adorno?

2.ª ¿Quinas son las dos lletas que forman un
animal que neda molt bé sense ser peix?

J. N. R.

XARADA

I.

Molts per cridar-me total
me dihuen segona-tres,
pero no me importa res
si conech que 's vá formal.

Per hu-dos que hi haurá tacó
pèl que hu digui ab dos de guassa,
pues la broma no li passa
sens dar-me satisfacció.

XIGUET DE VALLS.

II.

En una fábrica de hu y tres
que hi ha en lo hu y dos de las tot
hi teballa mon nebot,
fill de ma jermana Ignés.

NYELA.

ENDAVINALLA.

No soch carn, ni peix, ni planta,
més tinch vida, puig que creixo;
y quan eixa vida deixo,
morta, 'n tinch de vida tanta,
qu' á molts homes dons la vida,
que de molts la son faig dolsa,
que m' ale 'ls mobles espolsa
y tant faig, que no te mida.

C. DE ANGUNIAS.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixor.

Lopez, Editor.—Rambla del Mití